

Sygn. akt V CSK 300/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. T. i S. C.

przeciwko "S." [...] w W.

o uchylenie uchwał,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od skarżącej na rzecz powodów kwoty po 120 (sto dwadzieścia) złotych na rzecz każdego z nich oraz 17 (siedemnaście) złotych na ich rzecz solidarnie, oddala wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego w pozostałej części.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej S. [...] z siedzibą w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 grudnia 2013 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca

2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, niepubl.). Skarżąca odniosła przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do potrzeby wykładni art. 24 § 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1443) w zakresie oceny przyczyn wykluczenia ze spółdzielni. Skarżąca przytoczyła trzy orzeczenia Sądu Najwyższego wskazując na uzależnienie przyczyn wykluczenia od wyrządzenia spółdzielni szkody przez jej członka, a na poparcie odmiennych tez jedynie ogólnikowo powołała się na bliżej niesprecyzowane orzecznictwo. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiła takiej argumentacji jurydycznej, przy pomocy której wykazałaby, że zaprezentowane wątpliwości wywołują obecnie problemy w wykładni prawa czy rozbieżności w orzecznictwie, tym bardziej, iż problemy te były przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego i nie wymagają dalszych wyjaśnień (zob. m. in.: wyrok SN z dnia 18 czerwca 2009 r., sygn. akt II CSK 59/09, niepubl., wyrok SN z dnia 17 kwietnia 2009 r., sygn. akt III CSK 322/08, niepubl., wyrok SN z dnia 14 marca 2008 r., sygn. akt IV CSK 515/07, OSNC Zbiór Dodatkowy nr B/2009, poz. 35, Biuletyn SN 2008, nr 6, s. 16, wyrok SN z dnia 26 września 2007 r., sygn. akt IV CSK 122/07, OSNC Zbiór Dodatkowy nr C/2008, poz. 74, wyrok SN z dnia 10 stycznia 2007 r., sygn. akt I CSK 335/06, niepubl., wyrok SN z dnia 17 lutego 2005 r., sygn. akt I CK 546/04, niepubl., wyrok SN z dnia 19 maja 2004 r., sygn. akt I CK 695/03, niepubl., wyrok SN z dnia 19 marca 2003 r., sygn. akt I CKN 144/01, niepubl., wyrok SN z dnia 12 marca 2003 r., sygn. akt III CKN 201/00, niepubl., wyrok SN z dnia 10 października 2002 r., sygn. akt V CKN 1253/00, OSNC 2004, nr 2, poz. 22, Biuletyn SN 2003, nr 4, s. 13, wyrok SN z dnia 5 września 2002 r., sygn. akt II CKN 916/00, niepubl., wyrok SN z dnia 28 czerwca 2002 r., sygn. akt I CKN 801/00, niepubl., wyrok SN z dnia 16 maja 2000 r., sygn. akt IV CKN 33/00, niepubl., wyrok SN z dnia 8 maja

2000 r., sygn. akt V CKN 456/00, niepubl., wyrok SN z dnia 16 lipca 1998 r., sygn. akt I CKN 792/97, niepubl., wyrok SN z dnia 25 października 1972 r., sygn. akt II PR 301/72, OSNC 1973, nr 11, poz. 199).

Powołanie się na przesłankę uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca na poparcie tezy o występowaniu tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdziła jedynie, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zaskarżone orzeczenie można ocenić jako błędne, czego nawet nie związała ze skonkretyzowanym wprost przepisem prawnym, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.). Ponadto w zaprezentowanym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jest argumentów, które wskazywałyby na jakiekolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd II instancji.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. W odpowiedzi na skargę kasacyjną zawarto wniosek o zasądzenie tych kosztów w poczwórnej wysokości, co – biorąc pod uwagę niewielki nakład pracy przy jej opracowaniu – nie znajduje uzasadnienia. Zwrot kosztów w części dotyczącej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa może nastąpić tylko w takiej wysokości, w jakiej koszt ten został poniesiony. W sprawie przedłożono dowód jednej opłaty na wspólnym pełnomocnictwie.

[aw]